

Tolpoortpijn

(naar "Reynaert op het graf van Coppe", C. Ferket)

Natuurlijk zal ik het missen.

hoe de nacht zich hier tot de morgen
vermaalt, dromen als graandruppels
van een onvoltooid verleden,
het walsen van wat nooit overwaait.

Hoe iedereen hier samentroeft
bij elke plaatselijke verdoving
van de dag, keizersnede van de Leie:
Het water dat hier elk uur breekt,
geboorte van boten, het schreien
van verloskamers langs de kade,
de woensdagse naweeën van
kooplust uit het kraambed van de stad.

Ik ben en ik blijf de Hermes van Ferket,
lokvos voor klanten van afgeprijsd geluk,
lok magere postzegels naar het loket van
kokette lijven, ben het makelaarsgekakel
dat de kip met gouden eieren slachtte,
bij machte om promotoren bij eb te leren
bouwen en niet meer bij vloed, opdat mijn
stulpje op de stoep zou blaken in een gloed.

Hoe vaak, van mijn sokken geblazen
bij Coppes glazen graf, vervloekte ik
die bronzen kopschoppers van de nacht:
ik bloedde bloem, ik bloedde bloem.

Copyright © 2019 Steven Van de Putte

